

Minulý rok byl ve znamení vynikajících výsledků všech posádek mužstva Eastern Connection, které vyhrálo závod pravidelnosti v jednotlivcích i jako mužstvo. První místo v jednotlivcích s sebou přináší i čest startovat příští RAID. Manželé Pollakovi, krajané z Curychu, se této úlohy ujali v doprovodu městské honorace a francouzského velvyslance.

Iniciátorem a ředitelem závodu je kunsthistorik Herr Bichsel, jehož obdiv patří značce Tatra. V kanceláři má úctyhodnou sbírku literatury a jeho znalosti jistě ohromí lečjakého experta... V souladu s přáním organizátorů jsme napomohli účasti i ryze českých posá-

Každoročně vyráží z Basileje na 170 veteránů z let dvacátých až sedmdesátých na třídní cestu směrem Paříž. Letošní RAID je dvanáctý v pořadí a většina účastníků se na něm střetává již po několikáté.

dní v Basileji. Hraniční město na Rýně je ideálním místem pro různá mezinárodní setkání a obyvatelstvo se rádo účastní přehlídek a výstav zvláště takových skvostů, jako se podaří shromáždit organizaci RAID.

Dva dny je Basilej v zajetí automobilové horečky. Zvláště Concours d'Elegance se stává magnetem pro publikum. Stovky veteránů, pro tuto událost zvláště vyleštěných, se „špacírují“ uličkami historického města. Ma-

na Concours d'Elegance letos zastoupena pouze tímto typem – minulý rok jsme viděli stříbrný Tatraplán. Nadšené publikum nechalo tušit senzací. Ještě nikdy se nedostalo ocenění východní

značce. Červeno-bílá tatrovka jezdce Němečka, zvelebená do krásy jeho dvorním ošetřovatelem Standou, získala senzační druhou cenu.

Podle přesného časového plánu přijížděli do Basileje účastníci RAIDu. Nepřesným dojezdem se daly získat první testné body. Následovala přísná technická prohlídka a potom byl čas seznámit se s pelotonom.

Nejunikátnějším vozem byl vítěz nesčetných soutěží elegance Aston Martin Jet – sportovní kupé od Bertoneho, který postavil právě jen tento exemplář. Nám se spíš líbily starší a na závodech osvědčené sportáky a závodáky jako Bentley, Talbot a nebo neuvěřitelně robustní a spolehlivý Rolls-Royce a švýcarský Martini. Za zmínku stojí i Felicie Gusty Havla, který vedl 800kilometrovou navigační válku se svým koplitem Milošem – někdy je bylo slyšet už z dálky... Smír nastal až v cíli.

Prominentním účastníkem byl Clay Regazoni, který na Ferarri sváděl neúprosné duely ve formuli 1 například s Fittipaldim. Již tehdy měl Clay renomé usměvavého gentlemana. Vždy dobře naložen, připraven udělat nějakou taškařici pro publikum, jehož miláčkem zůstal dodnes. Přes fatální zranění (Clay má po hrozných nehodě ochrnuté obě dolní končetiny) patří jeho láska – dnes ještě více než kdysi rád připomíná, že měl vždy nějakého veterána – krásnému kabrioletu Mercedes 300 SE z šedesátých let. Na každé zastávce, na konci etapy i večer, se kolem Claye shlukli fanoušci a on vyprávěl, shovívavě a trpělivě zodpovídal

dek. Slovo dalo slovo a jak pan Němeček trefně poznamenal, po pouhých čtyřiceti e-mailech byla česká účast zajištěna. Vstřícný postoj organizátorů zmírnil finanční náročnost takové rallye a účast dvou překrásných Tater, dokonale zrekonstruovaných tří reflektorových šestsettrojek, se stala skutečností. Marešovi jeli s elegantní černou, pan Němeček a Standa pilotovali rozvernou červeno-bílou.

Tradiční rallye RAID Suisse Paris se startuje na konci srpna v rámci automobilových

gistrát je vstřícný a umožňuje i uzavření mostů pro účely soutěže o nejkrásnější či nejelegantnějšího veterána. Porota se skládá nejen z tučtu prominentních znalců automobilové scény, bývalých protagonistů automobilového sportu, ale i význačných osobností Basileje. Porota správně reaguje výběrem aut do nejvyššího finále a zohledňuje jak eleganci, tak i originalitu exponátů.

Tento rok se zúčastnily i české posádky na vozech Tatra 603/3. Proudnicová karoserie byla

otázky svým vlastním šarmantním způsobem, přebíhal bez přechodu z franštiny do italštiny a někdy i angličtiny. Vyprávěl, shovívavě a trpělivě zodpovídal otázky. I my jsme měli příležitost se s ním osobně seznámit. Dozvěděli jsme se například, že to byl právě on, kdo napsal do mezinárodního vydání knihy o tatrovkách úvodní slovo.

Orientačně náročná trať vedla přes malebné vesničky, překrásné krajiny, podél plavebních kanálů, po liduprázdných vedlejších cestách, které jsou ve Francii v příkladném stavu. Počasí nám přálo, kromě jedné průtrže mračen slunce svítilo po celou dobu závodu.

„Roadbook“ dostala každá posádka krátce před startem a veškeré výpočty bylo nutno provést v rekordním čase. Technické pomůcky jsou volně volitelné, zakázány byly jen elektronické tripmastery. Reglement bodování obsahoval vše, co se dalo trestat – i nenošení jmenovky. Bodovat se dalo hlavně v časovkách a příjezdech do cíle jednotlivých etap, které byly někdy i tři denně.

V Dijonu se nám dostalo pohoštění v rytířské síni městského zámku a v Blois nás na náměstí před hradem vítal starosta města a do středověkých kostýmů převlečení radní. Starosta dostal od organizátorů RAIDu model Jaguara E-Type (ale srdečně a nahlas děkoval za ten krásný MG...). Geniální organizací a disciplinovaným počináním účastníků se po-

dařilo vystřídát na relativně malém náměstí na 170 veteránů. Zatímco první už odjížděli, poslední byli ještě na cestě před hradbami města. Výjimkou byly zase tatrovky, které dostaly čestné místo hned vedle vchodu do hradu.

Předposlední etapa vedla přes Briare – malé městečko na Loire, známé v celé Francii. Tady se totiž setkávají cesty dvou toků

a to značně spektakulárně – plavební kanál teče po mostě ve výši cca. sedmi metrů nad fekou Loirou a kolmo ji kříží.

V sobotu se na posledních desítkách kilometrů rozpoutala opravdová bitva o vlečiny a malé skupinky vesměs šesti aut se řítily směrem k cíli. Cíl závodu byl ve velkorysých dvoranách zámku Dampierre a slavil se šampaňským. Malebná scénérie s jezerem a alejemi dala brzo zapomenout na útrapy posledních 300 kilometrů.

Do hotelu nedaleko Etoile jsme se dostali podle přesného plánu a celé jedno poschodí podzemního parkingu se proměnilo v jedinečné automobilové muzeum. Jen několik zvláště dlouhých exemplářů „spalo“ ve dvoře hotelu.

Předávání cen se odehrálo v rámci Gala Dinner v Hotelu Meridien Etoile – české posádky obdržely vyznamenání a poháry za nejdelší příjezd po vlastní ose – Clay Regazzoni tleskal nejhlasitěji.

Slunečně nedělní ráno jsme využili na projíždku po téměř liduprázdné Paříži, zapožovali jsme před městskými pamětihodnostmi, sklídili obdiv náhodných chodců, nepfetržitě jsme potkávali ostatní účastníky závodu a konečně se pak vydali na cestu domů – my do Curychu a tatrovky do Prahy.

Text: dr. Jiří W. Pollak, Curych,
foto: autor, G. Havel a D. S. Kertész